

Asia C-671/23

**Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 98 artiklan 1 kohdan mukainen
ennakkoratkaisupyynnön tiivistelmä**

Jättämispäivä:

13.11.2023

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Liettua)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

8.11.2023

Kantaja ensimmäisessä oikeusasteessa:

M

Vastaaja ensimmäisessä oikeusasteessa:

Lietuvos bankas

Pääasian kohde

Pääasiassa käsiteltävä riita koskee Lietuvos bankasin (Liettuan keskuspankki) rahoitusmarkkinaviranomaisen päätöksen ja toimenpidemääräyksen kumoamista.

Ennakkoratkaisupyynnön kohde ja oikeusperusta

Rahoitusjärjestelmän käytön estämisestä rahanpesuun tai terrorismin rahoitukseen annetun direktiivin 2015/849 59 artiklan tulkinta; SEUT 267 artiklan kolmas kohta.

Ennakkoratkaisukysymykset

1. Onko direktiivin 2015/849 59 artiklaa tulkittavaa siten, että se on esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan silloin, kun toimivaltainen kansallinen viranomainen toteaa yhden ainoan tarkastuksen aikana useita direktiivin 2015/849 59 artiklan 1 kohdan a–d alakohdassa säädettyjen eri vaatimusten rikkomisia, kukin rikkominen katsotaan erilliseksi järjestelmälliseksi

rikkomiseksi ja kustakin rikkomisesta määrätään erillinen sakko ottaen huomioon direktiivin 2015/849 täytäntöönpanemiseksi annetussa kansallisessa lainsäädännössä säädetty sakon enimmäismäärä?

2. Onko direktiivin 2015/849 59 artiklaa tulkittavaa siten, että se on esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan silloin, kun toimivaltainen kansallinen viranomainen toteaa yhden ainoan tarkastuksen aikana useita direktiivin 2015/849 59 artiklan 1 kohdan a–d alakohdassa säädettyjen samojen vaatimusten rikkomisia, kukin rikkominen katsotaan erilliseksi järjestelmälliseksi rikkomiseksi ja kustakin rikkomisesta määrätään erillinen sakko ottaen huomioon direktiivin 2015/849 täytäntöönpanemiseksi annetussa kansallisessa lainsäädännössä säädetty sakon enimmäismäärä?

3. Jos ainakin yhteen edellä esitetyistä kysymyksistä vastataan myöntävästi, mitkä kriteerit on otettava huomioon ratkaistaessa, onko direktiivin 2015/849 59 artiklan mukainen rikkominen järjestelmällinen?

Unionin oikeussäännöt ja unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntö, joihin viitataan

Rahoitusjärjestelmän käytön estämisestä rahanpesuun tai terrorismin rahoitukseen, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/60/EY ja komission direktiivin 2006/70/EY kumoamisesta 20.5.2015 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2015/849 (EUVL 2015, L 141, s. 73) (jäljempänä direktiivi 2015/849) johdanto-osan 59 perustelukappale sekä 5 ja 59 artikla.

Tuomio 24.10.2013, komissio v. Italia (C-151/12, EU:C:2013:690, 26 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

Tuomio 14.2.2012, Flachglas Torgau (C-204/09, EU:C:2012:71, 60 kohta).

Tuomio 30.4.2019, Italia v. neuvosto (Välimeren miekkakalan kalastuskiintiö) (C-611/17, EU:C:2019:332, 111 kohta).

Tuomio 26.3.2020, ERG ym. (C-496/18 ja C-497/18, EU:C:2020:240, 93 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

Tuomio 12.5.2022, U.I. (Välillinen tulliedustaja) (C-714/20, EU:C:2022:374, 59–61 kohta).

Kansalliset oikeussäännöt

Rahanpesun ja terrorismin rahoituksen estämisestä annetun Liettuan tasavallan lain (Lietuvos Respublikos pinigų plovimo ir teroristų finansavimo prevencijos įstatymo) (sellaisen kuin se on muutettuna 30.6.2018 annetulla lailla nro XIII-1440; jäljempänä rahanpesulaki) 2 §:n 7 momentti, 9 §:n 1, 13, 14, 16 ja

17 momentti, 10 §:n 1 momentti, 11 §:n 1 momentin 4 kohta ja 11 §:n 3 momentti, 14 §:n 1 momentin 4 kohta, 14 §:n 3 momentin 2 ja 3 kohta, 14 §:n 5 momentti, 16 §:n 2 momentti, 22 §:n 1 ja 2 momentti, 29 §:n 1 momentin 2, 3, 4, 8, 9 ja 10 kohta, 29 §:n 2 momentti, 29 §:n 3 momentin 4 kohta, 29 §:n 7 momentti, 34 § ja 39 §:n 1 momentin 2 kohta.

Liettuan keskuspankista annetun Liettuan tasavallan lain (Lietuvos Respublikos Lietuvos banko įstatymo) (sellaisena kuin se on muutettuna 20.12.2018 annetulla lailla nro XIII-1854; jäljempänä Liettuan keskuspankkilaki) 43³ §:n 7–10 momentti.

Liettuan keskuspankin johtokunnan 10.7.2018 antamalla päätöksellä nro 03–126 hyväksytyn sakkojen laskentamenettelyn (jäljempänä laskentamenettely) 18.1 kohta.

Rahoitusmarkkinoiden osallistujille rahanpesun ja/tai terrorismin rahoituksen estämiseksi annettujen ohjeiden, sellaisina kuin ne hyväksyttiin Liettuan keskuspankin johtokunnan 12.2.2015 antamalla päätöksellä nro 03–17 (alkuperäinen versio; jäljempänä ohjeet), 4, 30, 31.3.4 ja 33 kohta.

Yhteenveto tosiseikoista ja menettelystä pääasiassa

- 1 Liettuan keskuspankin rahoitusmarkkinaviranomaisen johtajan 13.11.2020 tekemässä päätöksessä ”Seuraamuksen soveltaminen M:ään” (jäljempänä riidanalainen päätös) todetaan, että kantaja M (jäljempänä kantaja), joka on sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitos, on syylistynyt kahdeksaan rahanpesulain ja ohjeiden rikkomiseen. Tarkasteltava ajanjakso on 1.4.2019–31.3.2020.
- 2 Todettiin, että tarkasteltavan ajanjakson aikana kantaja ei ottanut käyttöön rahanpesuun ja terrorismin rahoitukseen liittyvien riskien arviointimenettelyä kaikessa toiminnassaan eikä tehnyt rahanpesun ja terrorismin rahoituksen riskinarviointia kaikessa toiminnassaan ja että kantajan käyttöön ottamalla asiakasriskien arviointimenettelyillä asiakkaita ei voitu luokitella asianmukaisesti riskiryhmiin, joten kantaja rikkoi rahanpesulain 29 §:n 1 momentin 2, 3 ja 4 kohdan ja 29 §:n momentin sekä ohjeiden 4 ja 30 kohdan vaatimuksia (rikkominen 1).
- 3 Kantajan asiakkaiden etätunnistamisessa oli merkittäviä puutteita, kantaja tunnisti virheellisesti osan asiakkaistaan, jotka olivat luonnollisia henkilöitä, ja rikkoi siten rahanpesulain 9 §:n 1 momentin, 10 §:n 1 momentin, 11 §:n 1 momentin 4 kohdan ja 11 §:n 3 momentin vaatimuksia (rikkominen 2).
- 4 Todettiin, että kantaja ei varmistanut tehostetun asiakastunnistuksen asianmukaista soveltamista suuririskisiin asiakkaisiin ja rikkoi näin ollen rahanpesulain 14 §:n 1 momentin 4 ja 5 kohdan vaatimuksia. Kantaja ei hankkinut ylempään johtoon kuuluvan henkilön hyväksyntää ennen liikesuhteen aloittamista poliittisesti vaikutusvaltaisen henkilön kanssa; kantaja ei toteuttanut

asianmukaisia toimenpiteitä yksilöidäkseen liikesuhteeseen tai liiketoimeen liittyvien varojen alkuperän ja rikkoi siten rahanpesulain 14 §:n 3 momentin 2 ja 3 kohdan vaatimuksia (rikkominen 3)

- 5 Asiakkaiden tunnistamista ja heidän henkilöllisyytensä todentamista koskevilla kantajan menettelyillä ei varmistettu, että asiakkaan liikesuhteen tarkoitus ja luonne olivat kaikissa tapauksissa selkeät ja ymmärrettävät, eikä kantaja aina täyttänyt asianmukaisesti velvollisuuttaan ymmärtää asiakkaan liiketoiminnan luonnetta oikeushenkilönä ja rikkoi siten rahanpesulain 9 §:n 13 ja 14 momentin vaatimuksia (rikkominen 4).
- 6 Todettiin, ettei kantaja päivittänyt asianmukaisesti asiakkaiden ja edunsaajien tunnistetietoja tarkasteltavan ajanjakson aikana, mikä rikkoi rahanpesulain 9 §:n 17 momenttia, 29 §:n 1 momentin 8 kohtaa ja ohjeiden 33 kohtaa (rikkominen 5).
- 7 Todettiin, ettei kantaja varmistanut, että liikesuhteessa toteutetut liiketoimet olivat asiakkaan yritysprofiilin ja riskiprofiilin mukaisia. Koska asiakkaan liiketoimia ja maksusuorituksia ei ollut analysoitu kattavasti, kantajalla ei ollut riittävästi tietoa asiakkaan käyttäytymisestä, jotta se olisi voinut asianmukaisesti tunnistaa epäilyttävät liiketoimet ja suoritukset, ja kantaja rikkoi näin ollen rahanpesulain 9 §:n 16 momentin vaatimuksia. Kantajan toteuttamat toimenpiteet asiakassuhteiden ja liiketoimien valvomiseksi eivät olleet riittäviä rahanpesun ja terrorismin rahoitukseen liittyvien riskien asianmukaiseen hallintaan, ja näin ollen rahanpesulain 29 §:n 1 momentin 3 kohtaa ja 16 §:n 2 momenttia rikottiin (rikkominen 6).
- 8 Kantajan sisäisillä tarkastuksilla ja menettelyillä ei kaikissa tapauksissa varmistettu kansainvälisiä talouspakotteita ja rajoittavia toimenpiteitä koskevien vaatimusten asianmukaista täytäntöönpanoa, joten kantaja rikkoi rahanpesulain 29 §:n 1 momentin 4 kohdan vaatimuksia ja ohjeiden 31.3.4 kohtaa (rikkominen 7).
- 9 Todettiin, että tarkasteltavan ajanjakson aikana kantaja ei ollut nimittänyt johtokunnan jäsentä, joka olisi vastuussa rahanpesulaissa säädettyjen rahanpesun ja terrorismin rahoituksen estämistä koskevien toimenpiteiden täytäntöönpanosta, ja rikkoi siten rahanpesulain 22 §:n 1 momentin vaatimusta. Kantajan sisäinen valvonta ei ollut riittävän tehokasta rahanpesuun ja terrorismin rahoitukseen liittyvien riskien hallinnan osalta, kantajalla ei ollut riittäviä henkilöresursseja eikä se valvonut asianmukaisesti rahanpesun ja terrorismin rahoituksen estämiseen liittyviä menettelyjä, ja koulutuksen järjestämisessä todettujen puutteiden vuoksi rahanpesun ja terrorismin rahoituksen estämistä koskevia toimenpiteitä toteuttava henkilöstö ei saanut riittävästi tietoa rahanpesun ja terrorismin rahoituksen estämistä koskevien vaatimusten merkityksestä tai henkilöstön tehtävistä ja vastuista, mikä johti rahanpesulain 22 §:n 2 momentin ja 29 §:n 1 momentin 9 ja 10 kohdan rikkomiseen (rikkominen 8).

- 10 Vastaaja, Liettuan keskuspankki (jäljempänä vastaaja), määräsi kahdeksan sakkoa todetuista rikkomisista (55 000 euroa kustakin rikkomisesta 1–3, 6 ja 7; 35 000 euroa kustakin rikkomisesta 4 ja 5 ja 25 000 euroa rikkomisesta 8).
- 11 Vastaaja laski sakkojen määrän i) Liettuan keskuspankkilain 43³ §:n 10 momentin ja ii) laskentamenettelyn perusteella. Se katsoi, että rikkomiset 1–7 olivat vakavia ja järjestelmällisiä. Vastaaja laski kunkin sakon Liettuan keskuspankkilaissa vahvistetun enimmäissakon mukaisesti (5 100 000 euroa, koska 10 prosenttia laitoksen vuotuisesta bruttoliikevaihdoista oli alle 5 100 000 euroa). Kunkin rikkomisen 1, 2, 3, 6 ja 7 osalta, joita pidettiin vakavina, vastaaja vahvisti sakkojen perusmääräksi 30 prosenttia sakon enimmäismäärästä ja kunkin rikkomisen 4, 5 ja 8 osalta, joita pidettiin vähemmän vakavina, vastaaja vahvisti sakon perusmääräksi 20 prosenttia sakon enimmäismäärästä. Vastaaja alensi näitä sakon perusmääriä, koska ne olivat suhteettoman suuret kantajan bruttotuloihin nähden ja koska pienemmät sakot olisivat myös tehokkaita rikkomisten ehkäisemiseksi.
- 12 Kantaja nosti riidanalaisesta päätöksestä kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hyväksyi 21.9.2021 tekemällään päätöksellä kantajan kanteen osittain ja alensi sakon määrää 200 000 euroon mutta hylkäsi kantajan argumentin, jonka mukaan käsiteltävässä asiassa olisi pitänyt todeta rahanpesulain yksi ainoa järjestelmällinen rikkominen.
- 13 Tämän jälkeen kantaja valitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomiosta ja vaati i) että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion se osan, jossa kantajan kanne hylättiin, kumotaan ja ii) että kantajan ensimmäisessä oikeusasteessa nostamassa kanteessa esittämät argumentit hyväksytään kokonaisuudessaan. Kyseisen valituksen yhteydessä vastaaja vaati, että tuomioistuin i) kumoaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion ja ii) hylkää kantajan valituksen.

Pääasian asianosaisten keskeiset lausumat

- 14 Kantaja katsoo, että rahanpesulain 34 §:n mukaan rikkomiset luokitellaan joko vakaviksi tai järjestelmällisiksi. Kantajan mukaan tilanteessa, jossa on kyse useista vakavista rikkomisista, on todettava yksi ainoa järjestelmällinen lain rikkominen ja järjestelmällisestä rikkomisesta voidaan määrätä vain yksi sakko, jonka enimmäismäärä vahvistetaan laissa (rahanpesulain 39 §:n 1 momentin 2 kohta). Kantaja väittää myös, että rahanpesulain 34 §:n sanamuodon mukaisen tulkinnan mukaan useiden vaatimusten (esimerkiksi rahanpesulain 9–15 §:ssä säädettyjen asiakkaan ja edunsaajan tunnistamista koskevien vaatimusten) noudattamatta jättäminen katsotaan yhdeksi vakavaksi rikkomiseksi. Kantaja väittää lisäksi, että riidanalaisessa päätöksessä, jossa määrätään useita sakkoja, loukataan ne bis in idem -periaatetta. Koska rikkomista ei luokiteltu yhdeksi järjestelmälliseksi rikkomiseksi, saman pykälän samankaltaisten vaatimusten rikkomisesta määrättiin useita sakkoja.

- 15 Vastaaja väittää viitaten rahanpesulain 39 §:n 1 momentin 2 kohtaan, jonka mukaan finanssilaitokselle voidaan määrätä sakko vähintään yhdestä rahanpesulain vakavasta rikkomisesta, mutta vastaavaa säännöstä ei ole järjestelmällisen rikkomisen osalta, joten rikkomista voidaan pitää järjestelmällisenä vain silloin, kun on syyllistytty myös muihin rahanpesulain rikkomisiin, kuten 34 §:n 2 momentissa säädetään. Vastaaja toteaa, että direktiivin 2015/849 säännöksillä pyrittiin vahvistamaan rahanpesun ja terrorismin rahoituksen estämistä koskevia vaatimuksia, jotta voitaisiin minimoida rahanpesuun ja terrorismin rahoitukseen liittyviä riskejä Euroopan unionissa ja niiden talouteen ja rahoitusjärjestelmään kohdistuvia kielteisiä vaikutuksia. Vastaajan mukaan se, että useita vakavia rahanpesuun ja terrorismin rahoitukseen liittyviä rikkomisia pidettäisiin yhtenä vakavana rikkomisena tai yhtenä järjestelmällisenä rikkomisena, olisi lähtökohtaisesti ristiriidassa direktiivin 2015/849 tavoitteiden kanssa. Vastaajan mukaan tällöin olisi useisiin rahanpesua ja terrorismin rahoitusta koskeviin rikkomisiin syyllistyneiden finanssilaitosten edun mukaista, että niitä pidettäisiin järjestelmällisinä ja että niistä määrättäisiin yksi ainoa seuraamus. Vastaaja väittää myös, että se, että useita eri rikkomisia katsottaisiin yhdeksi rikkomiseksi, tekisi seuraamuksen yksilöimisen mahdottomaksi ja se, ettei sakkoja yksilöidä kunkin rikkomisen osalta (ottamatta huomioon kunkin rikkomisen kesto, vakavuutta ja muita olosuhteita ja yksilöimättä erityistä sakkoa) merkitsisi sitä, ettei asianmukaista puolustusta voitaisi esittää.

Tiivistelmä ennakkoratkaisupyyntöön perusteista

- 16 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että direktiivin 2015/849 59 artiklan 1 kohdan, 59 artiklan 2 kohdan e alakohdan ja 59 artiklan 3 kohdan a alakohdan säännösten mukaisesti finanssilaitokselle voidaan määrätä hallinnollinen taloudellinen enimmäisseuraamus, joka on määrältään vähintään 5 000 000 euroa tai 10 prosenttia vuotuisesta kokonaisliikevaihdosta, jos 59 artiklan 1 kohdan a–d alakohdassa säädettyjä vaatimuksia rikotaan vakavasti, toistuvasti, järjestelmällisesti tai näitä ominaisuuksia yhdistellen.
- 17 Rahanpesulain 39 §:n 1 momentin 2 kohdassa todetaan, että Liettuan keskuspankilla on oikeus määrätä finanssilaitokselle 2 000–5 100 000 euron suuruinen sakko (jos 10 prosenttia vuotuisesta bruttoliikevaihdesta on alle 5 100 000 euroa) rahanpesulain rikkomisista, jos finanssilaitos rikkoo järjestelmällisesti tätä lakia tai syyllistyy tämän lain yhteen vakavaan rikkomiseen tai rikkoo lakia toistuvasti yhden vuoden kuluessa siitä päivästä, jona määrätään seuraamus lain rikkomisesta. On todettava, että kyseisen säännöksen sanamuoto ”jos finanssilaitos [–] rikkoo järjestelmällisesti tätä lakia tai syyllistyy tämän lain yhteen vakavaan rikkomiseen” eroaa direktiivin 2015/849 59 artiklan 1 kohdan sanamuodosta, jossa todetaan, että ”ilmoitusvelvolliset vakavasti, toistuvasti, järjestelmällisesti tai näitä ominaisuuksia yhdistellen rikkovat”, kun taas rahanpesulain 39 §:n 1 momentin 2 kohdassa viitataan ”tämän lain yhteen vakavaan rikkomiseen”. Näin ollen herää kysymys, pannaanko nyt käsiteltävässä

asiassa rahanpesulain 39 §:n 1 momentin 2 kohdalla asianmukaisesti täytäntöön direktiivin 2015/849 59 artikla ja onko vastaajan tulkinta rahanpesulain 39 §:n 1 momentin 2 kohdasta direktiivin 2015/849 59 artiklan mukainen.

- 18 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että direktiivin 2015/849 59 artiklan 1 kohdassa viitataan tapauksiin, joissa a–d kohdassa säädettyjä vaatimuksia rikotaan vakavasti, ja rahanpesulain 34 §:n 1 momentin 1–3 kohdassa määritellään vakava rikkominen rahanpesulain säännösten, joilla pannaan täytäntöön muun muassa direktiivin 2015/849 59 artiklan 1 kohdan a–d alakohdassa säädetty vaatimukset, rikkomiseksi täsmentämättä muita tällaisen rikkomisen laadullisia tai määrällisiä osatekijöitä; rahanpesulain 34 §:n 1 momentin 4 kohdassa vakavalla rikkomisella tarkoitetaan tapausta, jossa finanssilaitos ei ole ottanut käyttöön kyseisen lain 29 §:ssä tarkoitettuja sisäisen valvonnan menettelyjä.
- 19 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että sen mukaan rahanpesulain 34 §:n 2 momentin 2 kohdan sanamuoto ”kun rikkomiset, jotka koskevat useita vaatimuksia, todetaan samanaikaisesti [– –]” merkitsee, että kyseisen säännöksen mukaisen järjestelmällisen rikkomisen toteamiseksi on osoitettava, että useampaa kuin yhtä kyseisessä säännöksessä säädettyistä vaatimuksista on rikottu. Direktiivin 2015/849 59 artiklan 1 kohdassa ei ilmeisesti kuitenkaan edellytetä, että jotta rikkomista voitaisiin pitää järjestelmällisenä, on välttämättä todettava, että useita vaatimuksia on rikottu, kuten rahanpesulain 34 §:n 2 momentin 2 kohdassa edellytetään. Kansallinen tuomioistuin toteaa, että käsiteltävänä olevassa asiassa vastaaja havaitsi i) useiden eri vaatimusten rikkomisia ja ii) rahanpesulain 34 §:n 2 momentin 2 kohdassa tarkoitettujen yksien vaatimusten toistuvia rikkomisia, joita vastaaja piti erillisinä järjestelmällisinä rikkomisina, joista määrättiin erilliset sakot.
- 20 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että rahanpesulain säännöksillä, joiden rikkomiset todettiin riidanalaisessa päätöksessä, pannaan täytäntöön direktiivin 2015/849 eri säännöksiä. Esimerkiksi rikkomisen 3 toteamisen yhteydessä yksilöitiin muun muassa rahanpesulain 14 §:n 3 momentin 2 ja 3 kohdan, joilla pannaan täytäntöön direktiivin 2015/849 20 artiklan asiaa koskevat säännökset, rikkominen. Rikkomisen 4 yhteydessä todettiin rahanpesulain 9 §:n 13 ja 14 momentin, joilla pannaan täytäntöön direktiivin 2015/849 13 artiklan 1 kohdan b ja c alakohta, rikkominen. Rikkomisen 6 toteamisen yhteydessä todettiin muun muassa rahanpesulain 16 §:n 2 momentin, jolla pannaan täytäntöön direktiivin 2015/849 33, 34 ja 35 artikla, rikkominen.
- 21 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että direktiivin 2015/849 tekstissä ei ole yksityiskohtaista määritelmää järjestelmällisestä tai vakavasta rikkomisesta ja että direktiivin 2015/849 5 artiklassa säädetään, että ”jäsenvaltiot voivat rahanpesun ja terrorismin rahoituksen estämiseksi antaa tai pitää voimassa tämän direktiivin soveltamisalalla tiukempia säännöksiä unionin oikeuden rajoissa”. Lisäksi direktiivin 2015/849 59 artiklan 4 kohdassa säädetään, että ”jäsenvaltiot voivat antaa toimivaltaisille viranomaisille valtuudet määrätä myös muuntyyppisiä

hallinnollisia seuraamuksia 2 kohdan a–d alakohdassa tarkoitettujen lisäksi tai määrätä hallinnollisia taloudellisia seuraamuksia, jotka ylittävät 2 kohdan e alakohdassa ja 3 kohdassa tarkoitettua määrää”. Jäsenvaltioilla on siten tietty harkintavalta antaa tiukempia säännöksiä unionin oikeuden rajoissa. On kuitenkin kyseenalaista, voidaanko näitä direktiivin 2015/849 säännöksiä tulkita siten, että niissä annettaisiin jäsenvaltioille harkintavalta antaa kansallisen lainsäädännön säännöksiä, joiden nojalla toimivaltainen kansallinen viranomainen voi samassa tarkastuksessa todetuista rikkomisista määrätä useita sakkoja, joista kukin lasketaan kansallisessa lainsäädännössä säädetyn enimmäismäärän (tässä tapauksessa 5 100 000 euroa) mukaisesti, kun direktiivin 2015/849 59 artiklan 1 kohdan a–d alakohdassa säädetty vaatimukset täyttyvät.

- 22 Koska direktiivin 2015/849 59 artiklan 1 kohdassa todetaan, että ”silloin, kun ilmoitusvelvolliset vakavasti, toistuvasti, järjestelmällisesti tai näitä ominaisuuksia yhdistellen rikkovat [a–d kohdassa] säädettyjä vaatimuksia” ja koska 59 artiklan 3 kohdan a alakohdassa todetaan, että jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos asianomainen ilmoitusvelvollinen on luotto- tai finanssilaitos, voidaan soveltaa myös hallinnollista taloudellista enimmäisseuraamusta, joka on määrältään vähintään 5 000 000 euroa tai 10 prosenttia vuotuisesta kokonaisliikevaihdosta, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo, että jos direktiivin 2015/849 59 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu rikkominen todetaan, sille on määrättävä yksi hallinnollinen taloudellinen seuraamus, jonka enimmäismäärä vahvistetaan direktiivin 2015/849 59 artiklan 3 kohdan a alakohdassa. Jos voitaisiin määrätä erilliset sakot kustakin direktiivin 2015/849 59 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua samanaikaisesta rikkomisesta, samanaikaisten sakkojen yhteenlaskettu enimmäismäärä voisi olla moninkertainen direktiivin 2015/849 59 artiklan 3 kohdan a alakohdassa säädettyyn sakon enimmäismäärään verrattuna, ja on kyseenalaista, olisiko tällainen tilanne oikeusvarmuuden ja suhteellisuusperiaatteen mukainen.